

עדו בר-אל

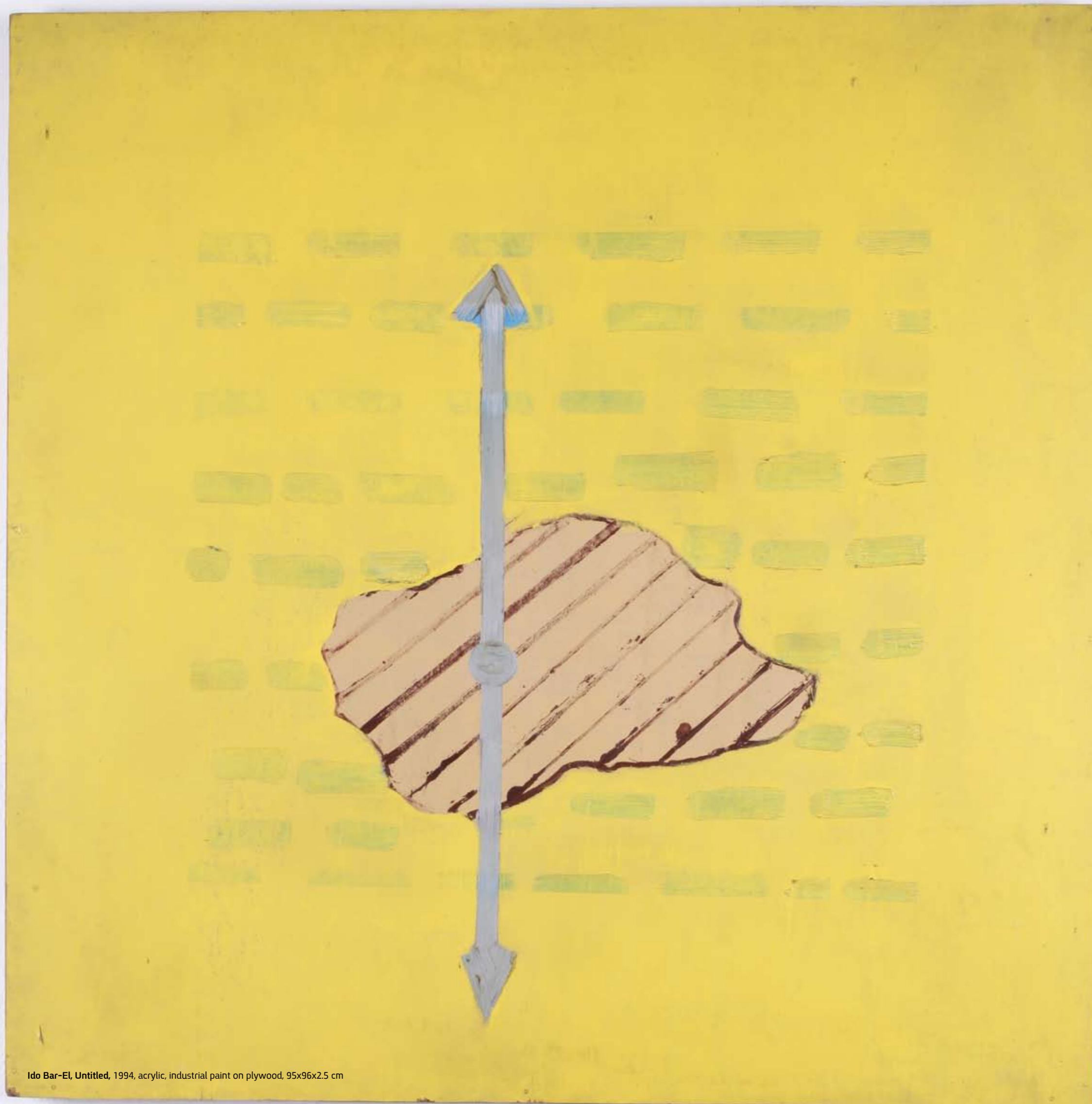
Good Night, and Good Luck

"זו אינה רטרוספקטיבה אלא תערוכת קצוות", אומר עדו בר-אל על תערוכתו הנוכחית. ואכן הקצוות הם שמגדירים את התערוכה: מצד אחד, עבודות מוקדמות משנות ה-80, שחלקן לא נחשף מאז הוצג לראשונה ב-1987 במוזיאון ישראל; ומצד אחר – עבודות מהשנה האחרונה, שאת הראשונות שבהן יצר בעת שהותו בסיקה בפריז, ואת האחרונות בנה מחומרים שאסף בסמוך לסטודיו שלו בדרום תל אביב. כ"תערוכת קצוות" היא בהחלט מחדשת את השיח אודות זמן, מקום, חומר ושפה ומחיייה את המתח בין הפרקטיקות הצוירות השונות שבעבודתו. בר-אל מעיד על עצמו שהוא בעיקר צייר. בנוסף, הוא גם אוהב בזהויות משניות, בין היתר של מורה, של חוקר ושל עיתונאי. וכעיתונאי, בחירתו להכתיר את התערוכה במשפט "Good Night, and Good Luck", שחתם את תוכניתו של העיתונאי החוקר האמריקאי אדוארד מורו, כלל אינה מקרית. אולם בניגוד לעיתונאי אשר חושף, מבקר ומתעד את חומרי החיים שצבר, בר-אל מצייר צללים על-גבי חפצים מצויים שאסף, צובע אותם, מטשטש אותם ומשחרר אותם מזהותם. מכאן שבמהלך ציורי דיאלקטי, הוא משמש הן כמבקר חברתי והן כצנזור המכסה ומעלים מעין הצופים או הקוראים את מה שאינם אמורים לראות או לקרוא. והנה, דומה כי דווקא פעולת הכיסוי היא שמאפשרת את החשיפה, את המיפוי ואת זיהוי האלטרנטיבה, ממש כמו בשירו של ברכט על "כתובת בלתי מנוצחת" הנותרת חקוקה על הקיר גם לאחר כיסויה.

שולמית ברזיר

Ido Bar-El, *Untitled*, 1993, acrylic, industrial paint on plywood, 92x97x3 cm

Ido Bar-El, *Untitled*, 1994, acrylic, industrial paint on plywood, 95x96x2.5 cm